

Els peixos

Tal com sabem, els peixos són organismes que viuen en el medi aquàtic.

Les lleis de la física ens diuen que l'aigua és molt més densa que l'aire.

Més de 800 vegades.

Això significa que, quan un organisme aquàtic es mou, ha de superar la gran resistència que li oposa l'aigua.

Els peixos no són cap excepció.

La seva forma allargada, amb els extrems aguts com un fus, és la que millor s'adequa als desplaçaments dins d'un líquid, ja que és la que té menys resistència a l'avançament.

Hi ha peixos que passen tota la seva vida nedant.

Uns recorren grans distàncies fent migracions, altres, si s'aturessin, no podrien respirar.

Per a tots ells és molt important tenir una forma similar a la del fus perquè els permet nedar amb menys esforç.

És el cas d'animals grans. Com els taurons que, incansables, recorren llargues distàncies.

De les barracudes, que busquen contínuament les seves preses.

O dels peixos més petits, com ara les sardines i els seitons, que han de localitzar el plàncton per alimentar-se i que intenten evitar l'atac dels seus depredadors.

Per a tots ells, poca resistència significa haver de fer menys esforç per avançar o bé poder-se moure més ràpidament.

Però hi ha peixos molt ben adaptats a viure a prop del fons.

Aquests animals no necessiten estar sempre nedant.

En els paratges sorrencs hi viuen algunes espècies de formes aplanades.

Això, i la seva coloració mimètica, els permet camuflar-se molt bé.

És el cas dels angelots, uns petits taurons que passen moltes hores situats sobre la sorra i que, de tant en tant, surten nedant per buscar un lloc millor o per caçar alguna presa.

Un altre exemple és el pedaç, un peix pla que també viu aquí.

És un animal que costa molt de veure a causa de la seva gran capacitat d'imitar el color del fons on està situat.

En altres espècies, la seva forma ovalada i estreta els permet moure's amb facilitat entre els blocs de roca i pels passadissos que queden entre ells, ja que poden corbar-se fàcilment i avançar entre els obstacles.

La morena té un cos allargat i cilíndric extraordinàriament flexible.

És una forma que li permet desplaçar-se per les escletxes i els forats de les roques.

Aquí passa les hores de llum, mentre espera que arribi la nit per sortir a caçar.

Les nombroses espècies de peixos que viuen a prop del fons marí o sobre ell tenen una gran diversificació de formes i colors.

Moltes vegades són adaptacions als nombrosos micro-hàbitats i a la gran diversitat de situacions en que es troben.

Alguns peixos són tan curiosos com el Tamboril Espinoso, un animal amb el cos ple d'espines punxants que només s'aixeca quan alguna cosa el molesta.

O com el tímido Gallo Azul, que té unes taques blaves i colors brillants molt característics.

El peix trompeta és un voraç depredador.

El seu musell allargat li permet capturar peixos petits per succió.

Estem parlant del fet que els peixos van d'un lloc a un altre.

Fan migracions, busquen aliment, refugi o altres individus de la mateixa espècies per reproduir-se.

Però, com es mouen els peixos?

Sabem que ho fan amb les aletes, però, totes serveixen pel mateix?

La resposta és fàcil. No.

Hi ha diferents aletes i tenen funcions diverses.

Els peixos tenen aletes parelles, que són les aletes pectorals, situades una a cada banda del cos i darrere de les obertures branquials.

I les aletes pelvianes, que estan situades a la part ventral del cos.

En algunes espècies poden tenir modificacions, com ara parells copuladors o discos per fixar-se al fons.

I en altres casos arriben a desaparèixer.

També hi ha aletes imparelles.

L'aleta dorsal, que segons les espècies pot estar dividida en dues o tres aletes, l'aleta anal, situada al ventre, a partir de l'anús cap enrere,

i finalment l'aleta caudal, situada a la part final del cos.

En els peixos, la natació es produeix per l'acció de la musculatura del cos, que mou, a banda i banda, el peduncle caudal i l'aleta caudal, és a dir, la cua.

Les aletes dorsal i anal, i en molts casos les pelvianes, contribueixen a estabilitzar el cos dels peixos durant els moviments natatoris. Mentre que, obrint les pectorals, giren cap a una banda o cap a l'altra.

En molts casos, les aletes pectorals són responsables també de petits desplaçaments que demanen gran precisió.

Tal i com es pot veure, aquest nero es mou uns centímetres endavant.

I enrere per observar la seva imatge que es reflexa a l'objectiu de la càmera.

Si hagués de sortir fugint, utilitzaria la potent musculatura corporal i la seva cua per allunyar-se a gran velocitat.

A més de les aletes, molts peixos s'ajuden de la bufeta natatòria per mantenir-se, sense esforç, a la fondària on volen estar.

Però també hi ha peixos que gairebé no poden moure les aletes.

Si s'observa detingudament la natació dels taurons, crida l'atenció que les aletes són pràcticament immòbils.

No les poden replegar cap al cos.

En aquests animals, les aletes pectorals fan el mateix paper que les ales d'un avió.

Quan neden, es creen forces ascendents que aguanten el seu pes i que eviten que caigui cap al fons.

Moltes espècies de taurons han d'estar nedant contínuament tota la seva vida.

Els canvis de direcció i de fondària els fan girant el cos cap al lloc on volen anar.

Un altre tret molt característic dels peixos és la seva varietat de colors.

Si bé hi ha espècies que tenen un aspecte uniforme, altres, sobretot les que viuen a prop del fons marí, tenen ratlles i taques molt diverses.

Aquestes coloracions poden servir per comunicar-se entre individus de la mateixa espècie o bé per adaptar-se millor a l'hàbitat on viuen.

Un tret bàsic i comú a la gran majoria de les espècies és que la part ventral del cos és més clara que la dorsal.

És el que s'anomena contraombrejat.

A més, d'altra banda, la coloració de cada espècie sovint està relacionada amb el lloc on viuen.

Els animals que viuen entre aigües, com aquesta Sèrvia, acostumen a tenir un aspecte molt uniforme i presenten un contraombrejat molt evident.

Els peixos que viuen a prop del fons són els que tenen una major variació de colors i dibuixos.

En general, la tendència és passar com més desapercebuts millor, tant als seus depredadors com a les seves preses.

Alguns tenen un mimetisme extraordinari.

Fins i tot per les persones, poden ser molt difícils de localitzar.

Però els colors també poden servir perquè els individus de la mateixa espècie es comuniquin entre ells.

Un exemple és el de l'espècie *Sparisoma Cretense*, coneguda a Canàries amb el nom de Viejas.

Els mascles són d'un color gris verdós molt uniforme, mentre que les femelles llueixen unes taques de color vermell i groc que s'intensifiquen molt durant el període de reproducció.

És aleshores, quan se les coneix amb el nom de Viejas Coloradas.

En altres espècies són els mascles els qui tenen els colors més accentuats.

La forma dels peixos, els seus moviments o la seva coloració són només alguns dels molts temes interessants de la biologia dels peixos.